

SVĚTOVÉ KRIMPOVÍDKY

Jeffery Deaver, Jo Nesbø,

Camilla Läckbergová a dalších 33 autorů z celého světa

SESTAVIL MAXIM JAKUBOWSKI

SVĚTOVÉ KRIMIPOVÍDKY

Jeffery Deaver, Jo Nesbø

Camilla Läckbergová a dalších 33 autorů z celého světa

2018

Copyright © 2009 by Maxim Jakubowski, pokud není v závěrečných doložkách uvedeno jinak

Translation © 2013 by Dalibor Míček, Hana Pernicová, Jiří Kobělka

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena či přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE MAMMOTH BOOK OF BEST
INTERNATIONAL CRIME,

vydaného nakladatelstvím Robinson, an imprint of Little, Brown Book Group,
Londýn 2009,

přeložili Dalibor Míček, Hana Pernicová (povídka Jahodový strom) a Jiří Kobělka
(povídka Vánoční dárek)

Odpovědná redaktorka: Karin Lednická

Jazyková redaktorka: Martina Sandlerová

Korektura: Darina Mikulenkova a Iveta Muchová

Sazba: Dušan Žárský

Obálka: Radek Urbiš

Třetí vydání

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
vychází v srpnu 2018

ISBN 978-80-7498-279-8

OBSAH

Úvod	
<i>Maxim Jakubowski</i>	9
ITÁLIE	
Zločin za zločin – <i>Giorgio Faletti</i>	13
VELKÁ BRITÁNIE	
Rumpole a vánoční prázdniny – <i>John Mortimer</i>	47
NIZOZEMÍ	
Brigáda – <i>René Appel</i>	81
NORSKO	
Sérum – <i>Jo Nesbø</i>	95
NOVÝ ZÉLAND	
Huxley – <i>Chad Taylor</i>	113
NĚMECKO	
Mezi partyzány – <i>Carmen Kornová</i>	125
FRANCIE	
Etnická čistka – <i>Dominique Manottiová</i>	139
ŠVÉDSKO	
Opravdu mizerný den – <i>Camilla Läckbergová</i>	149
ŠPANĚLSKO	
Ten tlustý sadistický parchant – <i>José Carlos Somoza</i>	159
VELKÁ BRITÁNIE	
Jahodový strom – <i>Ruth Rendellová</i>	167
NIZOZEMÍ	
Jako blesk z čistého nebe – <i>Carla Vermaatová</i>	233
NĚMECKO	
Svatba ve Voerde – <i>Gunter Gerlach</i>	249

ŠVÉDSKO

Když konečně přišel – *Inger Jalakas* 261

FRANCIE

Volá anděl – *François Rivière* 267

RUSKO

Hovor u stolu, 1882 – *Boris Akunin* 275

ŠPANĚLSKO

Slepá ulička – *Julián Ibáñez* 291

ITÁLIE

Putování – *Michael Gregorio* 297

TRINIDAD

Šťastný nález – *Lisa Allen-Agostiniová* 309

ŠVÉDSKO

Andělské dítě – *Tove Klackenberg* 325

NĚMECKO

Všechno pro Bergkamen – *Sebastian Fitzek* 333

JAPONSKO

Záhada městské legendy – *Rintaró Norizuki* 349

NIZOZEMÍ

Souboj – *Jacob Vis* 379

MEXIKO

Daleko na jihu – *Paco Ignacio Taibo II* 389

NĚMECKO

Neprůchodný eskalátor – *Jürgen Ehlers* 399

INDIE

Hlasy v hlavě – *Altaf Tyrewala* 407

USA

Vánoční dárek – *Jeffery Deaver* 415

FRANCIE

Jizvy – *Daniel Walther* 453

KUBA	
Pohled do slunce – <i>Leonardo Padura</i>	467
NIZOZEMÍ	
Meč boží – <i>Josh Pachter</i>	479
ŠPANĚLSKO	
Teď si promluvíme o Lauře – <i>Andreu Martin</i>	497
KANADA	
Prázdniny s ilegálními sázkami – <i>Howard Engel</i>	509
NĚMECKO	
Noc nad Unnou – <i>Bernhard Jaumann</i>	525
USA	
Velký spínač – <i>Mickey Spillane & Max Allan Collins</i>	539
TURECKO	
Vyjíždka ve větru – <i>Feryal Tilmaç</i>	553
ITÁLIE	
To není pravda – <i>Diego De Silva</i>	567
VELKÁ BRITÁNIE	
Řekni mi, koho zabít – <i>Ian Rankin</i>	617

ÚVOD

Anglicky psané detektivky a krimiromány se těší celosvětové popularitě, nepochybně i díky návaznosti na kulturní dědictví, jaké představují díla sira Arthura Conana Doyla, Charlese Dickense, Edgara Alana Poea, Agathy Christie, Raymonda Chandlera, Dashiella Hammetta. Na tyto velikány navazují slavní autoři současnosti, které všichni milujeme a obdivujeme, a tudíž nás víceméně nepřekvapí, že cizojazyční autoři detektivní prózy jsou anglofonními čtenáři i kritiky mnohdy přehlíženi. I když vezmeme v úvahu ekonomickou stránku nakladatelské praxe, v níž honorář za překlad představuje nezanedbatelnou položku v nákladech na vydání díla, a také nepopíratelnou dominantní pozici anglického jazyka, stále narážíme na předsudky vůči kultuře cizích zemí a přesvědčení, že u nás se rodí dostatek zajímavých povídek či románů. Totéž platí i pro filmový průmysl, kterému stále do značné míry vládne Hollywood. A takhle je to špatně.

Dalo by se s nadsázkou tvrdit, že první kriminální zápletkou v beletrii je zavraždění Abela v bibli, která samozřejmě v angličtině napsána nebyla. Vášně a emoce, které vedou ke zločinu fiktivnímu i reálnému, jsou nedílnou součástí lidské existence. Lze říci, že zločin kráčí historií lidstva od úsvitu civilizace a do značné míry ovlivňuje i dějiny – vzpomeňme vraždy a intriky antického Řecka a Říma, krvavý středověk, dynastii Borgiů, vzestup zločinnosti v období americké prohibice... a takto dojdeme až do současnosti. Příkladů bychom našli nespočet, nejen v Británii a Americe. Zločin je bohužel celosvětový jev.

A právě proto ve všech jazycích a kulturách vznikaly a vznikají stále nová kriminální a detektivní díla, což jsme se ovšem my – Anglosasové, až příliš často zaujati sami sebou – rozhodli částečně ignorovat. Hradba nezájmu postupem let narůstala a pro zahraniční autory (nejen detektivního žánru) bylo velmi obtížné dosáhnout překladu svých děl do angličtiny, což nám znemožnilo přístup k obrovskému zdroji talentů. Některým vynikajícím autorům se podařilo tuto bariéru prolomit: patří mezi ně kupříkladu Georges Simenon, Sjöwallová & Wahlöö, Friedrich Dürrenmatt nebo třeba dvojice Boileau-Narcejac. To jsou však spíše výjimky. Další srovnatelně talentovaní autoři jako Jean-Patrick Manchette, Friedrich Glauser či Giorgio Scerbanenco zůstávají dále přehlíženi.

Úspěch několika skandinávských spisovatelů (Henning Mankell, Stieg Larsson) naštěstí v posledních letech pootevřel dveře, takže anglojazyčná čtenářská veřejnost má po dlouhé době možnost vychutnat si jako nikdy dříve i díla zahraničních spisovatelů. Nyní není problém užít si široce dostupné autory jako jsou Fred Vargas, Boris Akunin, Jean-Claude Izzo, Arnaldur Indridasson a Andrea Camilleri. Vzniklo dokonce několik malých a nezávislých nakladatelství, která se velkoryse rozhodla směřovat své úsilí výhradně k překladovým dílům, jednak pro ukojení racionální zvědavosti, tak i na důkaz známého faktu, že úspěch plodí úspěch.

Jako redaktor, který po několik desetiletí usilovně podporuje žánrová díla z jiných zemí, nedokážu přesvědčivě vysvětlit, proč se to začalo dít až nyní, a ne někdy dříve. Uhodili snad skandinávští autoři na správnou strunu v duších anglických a amerických čtenářů, kteří ve stylu práce a vyšetřování skandinávských detektivů nacházejí sami sebe? Možná je pro nás díky globalizaci snazší přijmout cizí mravy a zvyklosti, možná nás naši detektivové začali unavovat, možná byla rozhodujícím faktorem exotická přitažlivost cizích a neprobádaných břehů a kultur. Kdo ví?

Nemohu v této souvislosti nevzpomenout obrovské úspěchy britských a amerických spisovatelů jako HRF Keating, Donna Leonová, Michael Dibdin a mnoha dalších, kteří situovali své knihy do cizích zemí; dále jsou tady americké autorky Elizabeth Georgeová, Martha Grimesová nebo Deborah Crombieová píšící

o Anglii, zatímco naopak mnoho Britů (a Irů) často zasazuje své knihy do Spojených států: Lee Child, John Connolly, Ken Bruen a dokonce i já sám... Za takovýto vývoj můžeme být jen vděční – tím spíše, že stále nabírá na síle a my můžeme objevovat díla celé řady nových spisovatelů, seznámit se s jejich úžasnými literárními postavami, lokalitami a zápletkami.

Stále je však před námi dlouhá cesta: do cizích jazyků je překládána celá řada anglických a amerických autorů, zatímco opačně to zdaleka neplatí. Letmý pohled do polic britských knihkupectví by nás lehce mohl dovést k mylné domněnce, že je nám nyní dostupný každický skandinávský autor detektivek, zatímco ve skutečnosti stále ještě vidíme pouze špičku ledovce. A díky svým znalostem francouzské, italské a španělské spisovatelské scény si bolestně uvědomuji, kolik vynikajících autorů zůstává nadále nepřeložených. Za oponou se nachází celý svět napětí a záhad, který nám stále zůstává utajen. A to je nepochybně velmi láková představa, co říkáte?

Po mnoho let sestavuji výroční antologii nejlepších britské detektivní tvorby a velice mě potěšilo, když mi Pete Duncan a Nick Robinson z nakladatelství Constable & Robinson nabídli, abych rozšířil pole působnosti i do oblasti zahraničních literatur a sestavil sbírku, kterou se právě chystáte začít číst. Jsem často zván na spisovatelské festivaly po celé Evropě, na nichž jsem se mohl setkat s mnoha zahraničními autory krimirománů – a právě tato kniha mi umožnila vydat jejich díla poprvé v anglickém překladu.

Byla to krásná a zajímavá práce. Osobně jsem samozřejmě mohl číst pouze povídky napsané v té hrstce jazyků, které ovládám. Z tohoto důvodu jsem oslovil několik zahraničních spisovatelů, aby mi doporučili to nejlepší, co ve své (mnou neovládané) mateřštině nedávno četli. Rád bych zde poděkoval Jürgenu Ehlersovi z Německa, Camille Läckbergové ze Švédska, Pacu Taibovi z Mexika, jenž byl mým poradcem ohledně španělskojazyčné tvorby, Hirshovi Sawneyemu z Indie, Carle Vermaatové z Nizozemí. Bylo by rovněž chybou nezmínit Johnnyho Templea z nakladatelství Akashic Books, který můj záměr podporoval, poskytl mi potřebné kontakty a sám v edici Noir Cities vydává stále větší množství zahraničních autorů. Můj vděk patří take Trishe Tele-

pové a Helen Donlovové za doporučení při výběru překladatelů a Janet Hutchingsové z časopisu *Ellery Queen's Mystery Magazine*.

Není mým zvykem vyzdvihovat v předmluvách povídkových sbírek některé ze zařazených děl. A tentokrát musím tuto zásadu ctít ještě pevněji. Jak bych ostatně mohl srovnávat povídku z Itálie s příběhem z Ruska, Nového Zélandu či Indie? Podle jakých kritérií poměřovat povídku kanadskou a britskou? Namísto toho zmíním, co mají všechny povídky z této sbírky společné: jsou to výtečné kriminální příběhy, které vás zaujmou, okouzlí, upoutají, často překvapí a obelstí... A právě tato kritéria jsem měl na zřeteli, když jsem vybíral to skutečně nejlepší z detektivní literatury, kterou současná světová tvorba nabízí.

Pochopitelně zde najdete několik britských a amerických autorů, bez výjimky široce oblíbených a známých. Jak bych je také mohl opomenout, vezmeme-li v úvahu již dříve zmíněnou dominanci angloamerických autorů v tomto žánru? Bez nich bych sotva mohl označit svou sbírku za vskutku mezinárodní. Někteří zahraniční autoři, které jsem měl tu čest vybrat, se již dočkali překladu svých děl do angličtiny, zatímco jiní na to ještě čekají (doufejme však, že se toho společně s nimi brzy dočkáme). Chovám naději, že ukázka jejich nezměrného talentu v této sbírce dodá čtenářům odvahu, aby šířili povědomí o doposud neznámých autorech dál a přispěli tak k ještě většímu rozšíření zahraniční detektivní literatury a ke zvýšení její popularity.

Maxim Jakubowski

ZLOČIN ZA ZLOČIN

Giorgio Faletti

Stanice se nijak neliší od ostatních maloměstských nádraží. Koleje vzadu a koleje vpředu, kabely natažené proti obloze a zrezivělé pražce barvící zemi dohněda až k zatáčce, kam oči dohlédnou. Podél kolejí dlouhá nízká budova, jejíž tvar a barva dávají tušit, že může sloužit jen jedinému účelu, a tím je nádraží. Nápis ASTI na zavěšené modré ceduli poskytuje informaci cestujícím projíždějícím kolem a vítá ty, kteří se tady zastaví. Skřípění brzd a železa neustane, dokud vlak nezastaví a dveře se neotevřou.

Pasažéři se postupně mění podle toho, jak hlas v amplionu oznamuje návazné spoje. Názvy, které nepodněcují sny, obyčejná města v okolí, prostě jen místa, kam se lidé vracejí. Konec cesty, jež se v místech jako toto dá stěží považovat za dobrodružství. Jsou to jen prosté každodenní činnosti, které jako odměnu nabízejí strohou, neměnnou a nevyhnutelnou monotónnost kyvadla.

Tik tak, tik tak...

Jeden kmit tam a druhý zpět, každý den stejný, dokud pohybová energie nedojde a vše, co zbývá udělat, je zjistit, zda se poslední vteřina shoduje s tik nebo s tak. Muž, který učinil rozhodnutí, si při vystupování z vlaku myslí, že to je v podstatě i jeho život, jeden vlak ráno a druhý večer, nepřetržitě a stále dokola, dokud se neupraví tak, že už nemůže pokračovat dál.

Nebo dokud život nerozhodne, že je příliš unavený, aby pokračoval dál...

V každém případě muž, který učinil rozhodnutí, si slíbil, že dnešní den bude výjimečný. Den, kdy slzy budou ospravedlnitelné a kdy se bude zdát, že bolest byla zaplacená. Den, kdy se pokusí najít úsměv ne pro sebe, ale pro někoho, kdo je mrtvý. Nebo pro všechny, kteří jsou mrtví.

Kdyby se věci vyvíjely lépe, spravedlivě, kdyby se alespoň přiblížily představě práva, které má být stejné pro všechny, neexistoval by důvod, aby udělal to, co se rozhodl udělat.

Kdyby všechno bylo jinak...

Tyto myšlenky ho vnitřně tak pohltily, že instinktivně zaťal zuby. Jsou tak jasné a jeho motivace tak zřejmá, že by jej nepřekvapilo, kdyby to měl vepsáno ve tváři. Udivuje ho, že jeho odhodlání nemá barvu, výšku nebo rozměr, který by z něj udělal objekt vyčnívající nad ostatní lidi kolem jako neobvyklá figurka v kresleném vtipu.

Místo toho se jeho obličej, výraz ani výška nijak neodlišují od své obvyklé podoby a on proplouvá davem jako loď bez vlajky, odolná proti bouři. Nikdo mu nevěnuje pozornost. Všichni obrazejí myšlenky k něčemu, co zjistili nebo se chystají zjistit na začátku nebo na konci své krátké či dlouhé, poklidné či nudné cesty. Pro ně představuje jen dalšího anonymního pasažéra zápolícího s časem a prostorem, který se ztratí v davu na náměstí před nádražím.

Hned jak vyjde ven, zastaví se a obvyklým pohledem se zadívá kolem sebe na město, které viděl nespočetněkrát.

Tady a jinde.

Malé město, panoráma nádraží: stromy, taxíky, autobusy, fontána, obchody po obou stranách. Chládek stánku se zmrzlinou pro horké letní dny. Klamné množství lidí odpovídající tomuto nádraží a všem nádražím na světě. Právě taková scéna leží na opačném konci každodenní cesty, jež byla po celá léta jeho životem. Jméno na ceduli, oznamující zastávku, se mění, mění se herci, ale ne postavy. Stačí necelá minuta a přijdete na to, kdo je kdo, pokud si to přejete nebo máte vůli to udělat. Lehce pokrčí rameny a vykročí – beze spěchu, protože nemusí dodržet žádný termín, musí

jen dosáhnout výsledku. Přechází náměstí a jeho jediným cílem je město. Přemítá, že až bude zítra opět nastupovat do vlaku, nechá za sebou hodiny, které se zastaví. Neví, jak rychle bude kráčet a jak bude vypadat jeho dech a myšlenky, ale je si jistý, že nebudou stejné. Vydává se na cestu, oděný v nevýrazném svrchníku. Ten chrání jeho anonymitu, ale nedokáže mu zajistit živější chůzi nebo zakrýt lehce shrbená záda.

Muž, jenž učinil rozhodnutí, schovává v pravé kapse svrchníku zbraň.

1

Lenochod měl dva hlasy.

Jeden pro všechny, který používal, když mluvil k světu: nazýval ho Hodný Hlas. Byl to ten, který diskutoval, zdravil, děkoval a omlouval se, ale neznamenal nic víc než ozvučenou masku, obrazovku, za níž se dalo schovat ve chvílích, kdy nastala nutnost vyjít mezi lidi. A pak tady byl hlas, který si Lenochod vyhradil sám pro sebe, slyšel ho uvnitř, jak se hádá a hovoří, jako by vycházel z nějaké autonomní části jeho mozku. Po celou tu dobu ho tak dokonale skrýval, že nikdo ani nepojal podezření, že existuje. Byl to jeho skutečný hlas.

Zlý Hlas.

Ten, který se mu teď beze slov dral do úst, když pozoroval dívky a olizoval si rty.

Auto nechal na parkovišti za hotelem a sám se vynořil ze tmy před stadionem na bulváru lemovaném stromy. Zabočil doprava a hotel nechal za zády. Na jeho kožené bundě se odrážela světla salonů jako razítka. Kráčet volným krokem s očima upřenýma před sebe. Přešel ulici a přiblížil se k drátěnému plotu, až když byl mimo dosah požární zbrojnice.

Nedělal nic špatného, ale vzhledem k předchozímu záznamu v rejstříku se chtěl vyhnout všemu, čím by na sebe mohl upoutat pozornost. Ve zbrojnici se nic nehýbalo, ale na stanici se může během několika okamžiků začít všechno točit na plné obrátky. Mimo to nějaký znuděný hasič vyhlížel až příliš často z okna.

Ti lidé jsou vycvičeni jednak aby viděli, jednak aby pozorovali. A on si nepřál být ani viděn, ani pozorován.

Aspoň ne na tomto místě a v tuto dobu.

Prešel na druhou stranu, až když dorazil k řadě oleandrů tvořících hranici mezi plotem a zdí, kde se ulice stáčela a zeď plynule přecházela do klenutého oblouku, fungujícího jako služební vchod na stadion. Dřepł si tak, aby ho keřiky na krátkém travnatém pásu vedle chodníku co nejvíc ochránily před zraky náhodného svědka, ať už by šel kolem pěšky nebo jel v autě. I když – teď už nebyla sezona, kdy se chodí na procházky. A v tuto pozdní hodinu jedou auta přímo, hranaté karosérie a točící se kola vezou lidi domů na večeri. Vyhrnul si límec kožené bundy a opřel se rukama o drátěné pletivo obalené zeleným plastem. Zahnutými prsty se držel zelených ok jako parazit svého hostitele. Na opačné straně plotu se pod reflektory třpytila orosená, jasně zelená tráva fotbalového hřiště. Na opačné straně plotu se nacházel svět, jenž dennodenně zaměstnával jeho fantazii. Před dveřmi, které mu byly nejbliž, trénovaly ve světle reflektorů členky ženského fotbalového týmu. Skoro všechny měly oblečené tepláky, ale několik jich trénovalo i navzdory chladnému večeru jen v šortkách. Jejich pevné holé nohy se leskly pod téměř nestydatým svitem informačních tabulí a světlometů umístěných vysoko nad nimi.

Mezi ostatními dívkami vynikala zejména jedna, převyšující své spoluhráčky. Měla krásnou tvář a štíhlé, pružné tělo, které spíše připomínalo postavu modelky než sportovkyně. V té chvíli se oddělila od skupiny naslouchající trenérovým slovům, doprovázeným živou gestikulací. Dívka se pohybovala několik metrů od ostatních a s úžasnou zručností si pohrávala s míčem. Lehce jej odkopávala z levé nohy na pravou, ke koleni a zpátky k chodidlu. Její pohyby dodávaly skvělé technice zvláštní nádech smyslnosti, jako by pod bílým světlem tančila.

Její pokožka si zachovala snědou barvu, ačkoliv léto už bylo dávno minulostí, a Lenochoď si pomyslel, že určitě chodí každou chvíli do kosmetického salonu do solária, aby si jantarovou barvu udržela. Představil si ji, jak se svléká a vstupuje nahá, s odhalenými pevnými bradavkami a nezralým zadečkem do opalovacího

boxu, aby své tělo nechala prozkoumávat fialovými prsty ultrafialových paprsků.

Lenochod se znovu olízl. Nic si tím nepomohl, protože měl ústa sušší než rty. Cítil, jak se mu objem v rozkroku zvětšuje a vyplňuje kalhoty. Líbilo by se mu, kdyby vstoupil do toho těsného prostoru boxu s ní, nahý a nenápadný, a hovořil s ní Zlým Hlasem, zatímco by do ní vnikal. Náhlá myšlenka, že by mohla být panna, způsobila, že se mu po celém těle rozlilo horko a stoupalo až ke spánkům. Ještě víc by ho uspokojilo, kdyby si ji vzal divoce, bezohledně, s vědomím, že hrubý akt by jí způsobil trochu bolesti...

Vyhoň si ho, nabádal Zlý Hlas.

Tady ne, zamručel váhavě s použitím Hodného Hlasu.

Jen stěží odolal nutkání rozepnout si kalhoty, vytáhnout penis a masturbovat do rytmu dívčina driblování. Pokynům Zlého Hlasu by se nemělo vždycky vyhovět. Už se kvůli tomu dostal do příliš velkých potíží a musel se naučit to krotit.

Aspoň trochu. Aspoň na veřejnosti.

Dívka na hřišti přestala driblovat, jako by se probrala z intimního prožitku, z toho výjimečného dialogu s míčem, který v oné situaci možná představoval víc, než by měl logicky představovat. Mrštným pohybem chodidla zvedla míč ze země a stiskla ho rukama. S míčem v podpaží se otočila zády k místu, kde měl Lenochod své stanoviště, a vracela se zpět ke skupině, která si její nepřítomnosti ani nevšimla.

Pohupování jejího zadečku pod tenkou látkou bílých trenýrek působilo na Lenochodovy hladové oči až hypnoticky.

Všimla si tě a chce tě vzrušit, čubka jedna, zavřískal Zlý Hlas a utichl.

Lenochod si nebyl jistý. Možná že tentokrát má Zlý Hlas pravdu. Možná že ta mladá dívka dokáže provokovat s prohnanou nemravností zralé ženy. Jako některá z prostitutek, které se mu občas podařilo šoustat, když měl peníze, aby si to mohl dovolit. Pokud šlo o uspokojování jeho rozmanitých chtíčů, sužovala Lenochoda celá řada problémů: je ošklivý, nemá ani cent a líbí se mu krásné ženy. Tvář s vystouplýma vodnatýma očima, nápadně velkými řezáky a téměř žádnou bradou mu vysloužila přezdívku, kterou

teď nosí jako epitaf. Pro všechny ostatní zemřel Lucio Bertolino v onen prokletý den, když byl ve vězení a někdo utrousil, že vypadá jako lenochod tříprstý v animovaném filmu *Doba ledová*.

Přišel do vězení jako muž a vyšel z něj jako karikatura.

Jeho život to nezměnilo, alespoň ne oficiálně. Stejně jako předtím, ať Lucio nebo Lenchod – ženy, s nimiž se mu podařilo navázat vztah zadarmo, k němu cítily odpor. A on se bouřil proti těm, o které opravdu stál.

Pro něj existoval jediný způsob, jak mít sex, a to zaplatit si za něj. Pouze děvky byly schopné uspokojit jeho tužby a realizovat jeho fantazie. Hledal je na internetu, na nesčetných stránkách plných lechtivých fotek, holé zadky a poprsí vystavená k prohlížení, někdy i tváře, lehce rozmazané ve snaze zamaskovat rysy, které se stejně daly vytušit, a právě proto vyprovokovávaly ještě větší vzrušení. Šlo o mladé dívky, prvotřídní prostitutky na zavolání, a jejich ceny se často pohybovaly za hranicí Lenchodových možností. Občas, když měl hluboko do kapsy, si vystačil s prohlížením oněch barevných obrázků na monitoru a masturbací. Přitom popustil uzdu své divoké představivosti a v hlavě si promítal film, co by s kteroukoliv z nich mohl dělat.

Příště si vybere holku, jež se bude podobat té, která si ještě před chvílí pohrávala s míčem na nohou tím hypnotickým pohybem, skoro připomínajícím sexuální provokaci.

Nahoru, dolů, nahoru, dolů, nahoru, dolů...

Koupí patřičné oblečení a požádá ji, aby se oblékla jako ta dívka, potom ji přinutí, aby se svlékla v koupelně a dala si sprchu, jak to dělají všichni sportovci po tréninku. Potom... Světla na hřišti zhasla a ve stejném okamžiku vypnula jeho vnitřní obrazovku, na niž si své představy promítal. Žena, která se pro něj svlékala, se rozplynula a jemu po ní zůstala míhající se žlutá skvrna před očima.

Lenchod zůstal opuštěný ve tmě jako vždycky.

Ještě několik vteřin setrval přikovaný k plotu, jako by byl elektrizovaný vzrušením. Pak uvolnil sevření, opustil ochranný val z keřů, přešel ulici a vracel se k autu. Cestou přemýšlel, co by mohl udělat, aby sehnal nějaké peníze. Zrovna byl švorc, ale však on něco vymyslí. Vždycky dokázal nějak vyjít a tentokrát to dokáže

taky. Jeden kamarád ho právě seznámil s nějakými lidmi, kteří ho ujistili, že se dají vydělat peníze distribucí drog, že drogy jsou teď univerzální komoditou na trhu přístupném všem sociálním vrstvám.

Tráva, koks, heroin, extáze...

Zaručený přínos pro každý rozpočet a každý typ závislosti. Doposud stál mimo tento okruh – ne že by ho trápily výčitky svědomí nebo měl nějaké morální zábrany, ale zkrátka proto, že se mu nikdy nenaskytla příležitost do něj vstoupit. Vždycky si vystačil s drobnými bytovými krádežemi, deprimujícími přepadeními důchodců před poštou, kradením kabelek a podobnými skutky. Malé věci, za které ho skoro nikdy nechytli. Větší záležitost, kterou na sebe upoutal pozornost policie, představovaly stížnosti několika děvčat kvůli sexuálnímu obtěžování. Stížnosti, z nichž nakonec, když přestal dívky pronásledovat, nebylo nic.

Jen jednou se pokusil o něco velkého, a dopadlo to tak, jak se dalo čekat. Možná si spolu s kamarády ukousli příliš velké sousto. V důsledku toho skončili v base s více obviněními, než kolik má pes v kožichu blech.

A přece mohlo jít všechno jako po másle, kdyby tam nebyla ta zatracená zatačka a to zatracené auto...

Nicméně ve vězení se Lenochoď naučil, jak to ve světě chodí. Přinejmenším v určitém světě. Skutečně zasvěcení lidé ho poučili, jak se vydělávají peníze. A dozvěděl se, že zákony tvoří síť s dost velkými oky. Podle zákoníku měl zůstat v chládku řadu let. Ale s využitím kupčení za omluvu a přiznání, s využitím shovívavosti a snížením sazby za dobré chování se dostal ven za necelé tři roky.

A teď se rozhodl brát to vážně.

Zaplatit za všechny kurvy, které chce, a za všechny dobré právníky, které potřebuje – takový typ, co dokáže zařídit, že večer jdete do vězení a druhý den vás propustí.

Kráčel, co noha nohu mine, až se dostal zpátky před hotel. Zevnitř jasně osvětleného salonku se ozývaly hlasy a cinkání porcelánového nádobí. Třeba se tam koná jedna z mnoha společenských akcí sponzorovaných klubem Rotary, Lions nebo nějakou podobnou organizací. Bohatí lidé topící se v penězích, takoví, co nemají žádné problémy a možná nikdy ani neměli. Takoví, co

ve svých nablýskaných bourácích projíždějí přes vykřičenou čtvrt Praia s pochybnou pověstí, kde žije on, mrknou kolem sebe zděšeně nebo zcela zaujatě a pokračují dál ke svým nádherným domům na kopcích nebo v historickém centru města.

Čuráci zasraní, ozval se Zlý Hlas.

Nechal Zlý Hlas přiblížit se k oknům a vykřičet jeho vztek. Když zahýbal za roh, vymazal z mysli to, co vidí, a vrátil se zpět k tomu, čeho se před chvílí stal svědkem. Jeho obnovené vzrušení vyhladilo osten blížící se zuřivosti. Teď půjde domů, zapne počítač, bude brouzdat po internetu a hledat dívku, která vypadá jako ta neznámá fotbalistka. Ví, že jakmile ji najde, rozrušení Zlého Hlasu zmizí, takže si bude moci povídat s obrázkem na monitoru, zatímco bude čekat, až si s ní promluví osobně.

Možná jí dokonce zavolá, aby slyšel její hlas a zjistil, jak moc chce uspokojit jeho fantazie.

Nadšený tou myšlenkou zrychlil krok a došel k autu, které zaparkoval kousek dál od ostatních. Směřovalo k živému plotu z vavřínu, označujícím okraj parkoviště. Když v kapsách bundy hledal klíče, vynořila se ze stínů mužská postava, již prozradily třepetavé pohyby kabátu, a přikročila ze strany k němu. Ještě dřív, než mohl rozeznat jeho rysy, si uvědomil, že muž drží v levé ruce zbraň.

Hlas toho muže byl hluboký a bezcitný.

„Dobrý večer, pane Bertolino.“

Lenochod instinktivně ustoupil o krok dozadu.

„Kdo sakra...“

„Šššš,“ utiřil ho muž. „Nedělejte scény a nastupte si do auta.“

Když Lenochod vytahoval klíče a odemykal dveře, muž se zbraní stále namířenou na něj obešel automobil, aby nastoupil ze strany spolujezdce.

Nasedli do auta a světlo z přístrojové desky dopadlo muži se zbraní na obličej. Lenochodovi se vybavila hromada špatných vzpomínek a přistihl se, že se jimi probírá.

„Už jsem vás někde viděl. Vy jste...“

Muž ho přerušil.

„Na tom, kdo jsem já, nezáleží. Záleží na tom, kdo jste vy.“